

Simone Foekens

MIJN
LEVEN
NA
JOU

Roman



Simone Foekens

Mijn leven na jou

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Proloog

Zo dan! Ik duw de donkerblauw geschilderde voordeur stevig achter me in het slot.

De grote, helaas opzichtig knalrode weekendtas laat ik voorzichtig van mijn schouder glijden en ik duw die met mijn voet onder de haken aan de muur die als kapstok dienen. Ineens pak ik de knop van de voordeur stevig beet en trek er zo hard mogelijk aan.

‘Dwaas,’ mompel ik. ‘Je weet toch...’

Ja, ik weet heus wel dat dit appartementengebouw beslist niet de modernste nieuwbouw is, maar daarom zijn het nog geen woningen van karton waar je de voordeur zomaar van binnenuit opentrekt. Of – daar ben ik banger voor – die je van buitenaf zomaar openduwt, waardoor iemand – een zeker iemand – zomaar mijn huisje zou kunnen binnendringen.

Ik schud mijn hoofd. Mijn donkerblonde haren zwieren rond mijn hoofd. Ik laat de deurknop los en leun tegen de deur. Hier kan hij mij niet vinden. Niet makkelijk in elk geval. Ik heb vaak genoeg programma’s als *Hunted* gezien om te weten dat er veel meer opsporingsmogelijkheden zijn dan ik beseft. Niet dat hij daar zomaar toegang toe heeft, maar met de juiste contacten krijgt hij heel veel voor elkaar, dat heb ik vaak genoeg gezien. Ik heb mijn plannen in elk geval zo goed mogelijk geheimgehouden en zo min mogelijk sporen achtergelaten. Ik heb zelfs al mijn socialmedia-accounts gewist, en op mijn e-mailadressen zal ik niet meer inloggen. Daarnaast heb ik een nieuwe telefoon en laptop gekocht. Die zal ik hier voor het eerst aanzetten, zodat ze nooit op mijn oude wifinetwerk gedraaid hebben.

Vandaag begint mijn nieuwe leven.

‘Amber.’

Ik zeg het hardop en luister naar de klank van mijn nieuwe roepnaam.

Twentfort. Ik had er nog nooit van gehoord. Met mijn ogen dicht heb ik een punaise in de kaart van Nederland geprikt. Twee keer eigenlijk. De eerste prik lag te dicht bij Amsterdam. De tweede kwam vlak naast Twentfort terecht. Die ingeprikte kaart heb ik overigens meteen verbrand.

Paranoia ten top. Ik weet het. Hoe zou hij het minuscule gaatje op de kaart kunnen ontdekken? Toch voelde het als nodig.

Twentfort bleek een klein, maar uniek plaatsje te zijn. Waar uit veel kleinere plaatsen allerlei voorzieningen als bibliotheken en winkels weggetrokken zijn, zijn ze in Twentfort wel gebleven. Echt bijzonder. Een gouden greep. Een gouden prik, beter gezegd.

‘Dat komt omdat die Twentforters van die trotse mensen zijn,’ zei de verhuurder met rollende ogen. ‘Ze gunnen een andere plaats de omzet niet. Dat is het hele eiereneten. Het is een wereldje op zich.’

‘Bijzonder,’ heb ik zo neutraal mogelijk gemompeld. De verhuurder ging er dan ook verder niet op in. Hij haalde alleen zijn schouders op en zei dat dit soort gemeenschappen nu eenmaal niet meer van deze tijd waren.

Ik heb er niet op gereageerd, maar het woord ‘perfect’ zong door mijn hoofd. Dit moest zo zijn. Die blinde prik op de kaart kon niet zomaar juist op deze unieke plek terechtgekomen zijn. Dat was voorbestemd! De verhuurder – ik herinner me zijn voornaam niet eens meer – heeft niet veel gezegd toen ik het huurcontract tekende. Waarom zou hij ook? Voor hem was het puur zakelijk. Hij was allang blij dat hij dit appartement aan mij kon verhuren.

Voor mij was het wel bijzonder. Voor mij markeerde het een nieuw begin. Een nieuw huis, nieuwe spullen, nieuw werk en dus zelfs een nieuwe roepnaam. Amber. Ik moet er nog wel een beetje aan wennen.

Ze zeggen weleens dat er een nieuw hoofdstuk aanbreekt in het leven. Wat mij betreft wordt dit geen nieuw hoofdstuk, maar een heel nieuw boekdeel, waarbij het eerste deel rustig vergeten mag worden.

Ik schrik me wezenloos van de bel die luid en schrill rinkelt. Mijn hand vliegt naar mijn keel en mijn hart maakt wilde sprongen. Ik hap naar adem voor ik beseft dat ik bij de intercom kan zien wie er voor de deur staat.

Het zwart-witte schermpje laat een man zien die er naar mijn idee wel uitziet als een bezorger. Waarschijnlijk is het het installatiepakket voor het internet dat vandaag zou komen, realiseer ik me. Bah, wat ben ik toch snel in paniek. Ik haal diep adem en roep ‘Hallooo?’ in de microfoon.

‘Pakketje,’ meldt de man beknopt.

Wat had ik anders verwacht dat hij zou zeggen? Zowel met goede als met kwade bedoelingen is dat de melding die je kunt verwachten. Ik moet die paranoia nu echt afleren. Hier is die niet nodig... als het goed is tenminste. Ik recht mijn schouders en druk op de knop om de portiekdeur te openen.

En nu?

Wat hoor ik nu te doen volgens de etiquette van appartement-bewoners? Wachten tot de man hier aanbelt of de deur vast opendoen en hem opwachten?

Ik heb geen idee. Ik besluit om de deur vast open te doen. Dan zie ik de bezorger al over de galerij aan komen lopen. Mocht ik het niet vertrouwen, dan kan ik de deur nog snel dichtdoen. Bovendien staat het hartelijker dan wachten tot hij boven aanbelt. Ook al heb ik me vast voorgenomen om geen diepgaande emotionele banden meer aan te gaan, toch ben ik ook niet van plan om als een kluizenaar te gaan leven. Ook zonder mijn hele hart te geven, moet ik een prettig sociaal leven kunnen opbouwen en me toch veilig kunnen voelen... hoop ik.

De bezorger is blijkbaar van de sportieve soort, want hij komt

met de trap naar boven. Naar de vijfde etage nota bene. Boven het bezorgersjasje prijkt een vrolijk hoofd met een gezellige krullenbol. O ja, nu moet ik nog tekenen voor ontvangst. Gek! Zelfs nu voel ik een aarzeling. Creëer ik nu een spoor? Paranoia, houd ik mezelf weer eens voor, en ik teken met een onleesbare krabbel op het digitale schermje voor ontvangst.

‘Dank je wel. Fijne dag verder,’ groet de bezorger opgewekt terwijl hij het apparaatje wegstopt en wegloopt.

Ik kijk hem na. Hm, die vormeloze bezorgersjas doet zijn atletische figuur vast geen recht als ik zijn lange benen in de nauwsluitende broek zie. Leuke vent! Gelukkig te jong voor mij. Aan hem zal ik mijn hart in elk geval niet verliezen.

Aan mijn gloednieuwe IKEA-eettafel maak ik het pakket open en haal diep adem. Hier heb ik geen kaas van gegeten. Installeren is niet moeilijk, zeiden ze in de winkel. Ik moest gewoon het stappenplan volgen. ‘Dat kunt u wel,’ zei de verkoper zo vol vertrouwen dat ik het geloofde. Maar nu zinkt de moed me toch even in de schoenen bij het zien van de inhoud van de doos.

‘Je kunt ook niets,’ eechoot het in mijn oren.

‘Nietes!’ zeg ik hardop. Fel en boos. ‘Dat heb je me wijsgemaakt.’ Ik vouw het stappenplan dicht, en open en weer dicht. ‘Dat heb ik me door jou wijs laten maken,’ zeg ik zachter. Eerlijker.

Ik leg de handleiding open voor me neer en haal nog eens diep adem. Als het moeilijk was, zouden ze het toch niet standaard zo aanbieden? En ik ben toch ook niet dom? Bovendien is er een helpdesk die ik kan bellen als ik er zelf niet uit kom. ‘Stap voor stap lezen en vooral rustig blijven, dan komen we er wel,’ bemoedig ik mezelf. Ik strijk het papier glad en lees hardop: ‘Stap één. Open de doos.’ Ik schiet zowaar in de lach. ‘Dit is door Dummies voor Dummies geschreven zeker? Dit stappenplan zit toch ín die doos? Nou, stap twee dan.’

Een uurtje later surf ik triomfantelijk op mijn gloednieuwe laptop over het wereldwijde web. Het is gek om niet meer te hoeven

kijken of ik reacties heb op Facebook of Instagram, want die accounts heb ik niet meer. Ik moet nog wel allerlei programma's installeren op de laptop, Word en zo, maar ik heb er nu vertrouwen in dat dat ook best zal lukken. Stap voor stap het stappenplan volgen. Zo simpel kan het leven zijn. Op dit moment geloof ik erin.

Volgende week maandag begint mijn werk voor het callcenter. Mensen telefoonabonnementen aansmeren... Zo mag ik het natuurlijk niet noemen, en zo is het ook niet, maar zo voelt het wel. Ik moet mensen er wel van overtuigen dat ze bij deze provider de beste keus maken. Ik hoop dat ik het kan. Dat ik die overtuigingskracht heb. En dat ik tegelijk zo eerlijk kan zijn dat het woord 'aansmeren' beslist niet op mijn werk van toepassing is. Ik kan het vanuit huis doen, daarom heb ik ook gereageerd op die vacature. Zeker nu ik morgen mijn auto, mijn Miep, wegbreng, is het niet alleen veiliger om thuis te werken, maar ook praktischer. Ik krijg maar een schijntje voor mijn oude trouwe Miep, maar ja, als hij me ziet rijden, ben ik weer de pineut. Dat is een ding dat zeker is. Een andere auto zit er voorlopig niet in. Ook wat dat betreft is het ideaal dat ik vrijwel alles gewoon in Twentfort kan krijgen.

Mijn ogen dwalen door de nog wat kale kamer. Alle meubels komen van IKEA. Ik heb ze in de winkel besteld en hier laten afleveren. In mijn oude huis lijkt vanaf buiten op het eerste gezicht alles nog zoals het er altijd uitziet. Heel veel heb ik achtergelaten. Wel heb ik zo veel mogelijk dierbare dingen als fotoboeken meegenomen. Ook mijn naai- en borduurmachine en andere hobbyspullen heb ik ingepakt. Van mijn zelfgemaakte dingen kon ik niet veel meer meenemen. Die zijn uniek, dus niet exact vervangbaar, maar ik kan wel nieuwe maken. En natuurlijk heb ik alle papieren en spullen meegenomen waaruit zou kunnen blijken wat mijn plannen zijn geweest. Ik weet zeker dat hij mijn computer en netwerk gehackt heeft, daarom heb ik vanuit huis niets online geregeld. Ik vermoed dat hij ook in mijn huis kon komen als ik niet thuis was. Ik wil... Ik móét onvindbaar voor hem zijn. Daarom heb ik

alles zorgvuldig voorbereid en mag er aan niets te zien zijn dat ik al weg ben. Morgenochtend als hij, als het goed is, aan het werk is en me even niet in de gaten kan houden, wordt het huis ontruimd. Het ontruimingsbedrijf heeft me verzekerd dat als hij om acht uur langsrijdt er nog geen activiteit te zien zal zijn, maar dat de woning leeg zal zijn als hij terugkomt. Dat hoop ik maar.

Alle spullen gaan trouwens naar de kringloopwinkel van een of ander goed doel. Mocht hij de ontruimers zien en hen volgen in de hoop dat ze hem naar mijn nieuwe adres leiden, dan komt hij bedrogen uit. Ik grinnik, want ik kan me die situatie levendig indenken.

Hij heeft me tenslotte zo vaak gevolgd, dus waarom de wagen met mijn inboedel niet? Hij volgde me regelmatig naar mijn werk. Dan parkeerde hij bijvoorbeeld vlak naast me, zodat ik haast niet uit kon stappen. Hij deed niets, soms zei hij zelfs niet eens iets, maar ik voelde me wel bedreigd. En onveilig. Dat was natuurlijk precies zijn bedoeling.

Eén keer is hij me gevolgd toen ik naar Twentfort wilde rijden. Gelukkig schijnt hij er plezier in te hebben me opvallend te volgen, te bumperkleven en dat soort ‘grapjes’ uit te halen, waarschijnlijk om me de stuipen op het lijf te jagen. Ik had hem dan ook snel in de gaten en ben in plaats van naar Twentfort te rijden naar de IKEA gereden. Ik heb er lukraak wat snuisterijtjes gekocht, die ik voor het raam heb gezet. Die prullen zal ik straks niet missen, maar mijn heerlijke bank des te meer. Die kon ik echt niet in mijn auto proppen.

Het is beter zo, houd ik mezelf voor. Het is rigoureuus, maar afdoende.

Hoop ik.

Nu zit ik dus tussen de meest noodzakelijke meubeltjes van IKEA in een appartement in een plaats waar niemand me hoort, niemand me kent en niemand me stoort. Net als in dat liedje van Guus Meeuwis. Maar dan de depri-versie.

Ik bijt op mijn lip. Ik moet... Ik zal doorzetten. Een nieuw begin maken. Zeggen ze niet dat alle begin moeilijk is?

Maar wil het gezegde ook niet dat een goed begin het halve werk is?

In dat geval ben ik het eerste hoofdstuk in het nieuwe deel van mijn leven best goed begonnen.

Vind ik.

Hoofdstuk 1

Neuriënd zet Desiree het stoepbord buiten. Zo, ietsje schuiner nog, zodat het vanaf de straat ook goed te lezen is. Niet dat het per se nodig is. Iedereen weet haar toch wel te vinden. Nog een ietsiepietsie schuiner... Zo! Tevreden kijkt ze naar het zwarte bord met de sierlijke gouden bedrukking in hetzelfde elegante lettertype dat op het raam van de kapsalon is gebruikt.

Salon Desi. Voornamelijk kapsalon, maar ze verzorgt af en toe ook manicures. Soms overweegt ze om er een opleiding tot schoonheidsspecialiste bij te doen. Het lijkt haar leuk, maar ook nu heeft ze het druk genoeg als enige kapsalon in de winkelstraat van Twentfort. Een paar dagen in de week heeft ze hulp van Ellen, en op vrijdag en zaterdag kan ze ook rekenen op de enthousiaste inzet van Ahmed. Barber noemt hij zich. Met zijn komst heeft het assortiment verzorgingsproducten dat ze aanbiedt, zich flink uitgebreid met zaken als pommades en baardoliën. Desi moet toegeven dat de gemiddelde Twentfortse baard er nu beter verzorgd uitziet dan voor Ahmeds komst.

‘Ik verwen de mannen,’ had Ahmed tevreden gezegd. ‘Mannen hebben tenslotte ook de behoefte om zich luxe en verzorgd te voelen. Bovendien weten veel mannen niet goed hoe ze hun baard het beste kunnen verzorgen.’

‘Dat weten veel dames ook niet,’ had Desiree gezegd.

‘Die hebben dan ook geen baard,’ had Ahmed gelachen. Ze was ook in de lach geschoten en had hem een duw gegeven. ‘Je weet wel wat ik bedoel.’

Ze heeft het getroffen met haar personeel dat haast net zoveel hart voor de zaak heeft als zijzelf.

‘Aan het dromen, meid?’ klinkt ineens een stem naast haar.

‘Dag mevrouw De Liefde. Ik had u niet gezien.’

‘Je zou me Gé noemen,’ moppert de vrouw goedmoedig. Ze wijst naar haar zilverwitte haar en zegt: ‘Ik heb een bet hèr dee. Kun je het opkalefateren?’

‘Natuurlijk,’ zegt Desi. Mevrouw De Liefde, o nee, Gé, vindt wel vaker dat ze een badhairday heeft. Ze hoeft al niet eens meer op haar lip te bijten om te voorkomen dat ze in de lach schiet om de oer-Hollandse uitspraak. Wat zou vandaag de reden zijn dat het kapsel van mevrouw De Liefde – o nee, Gé, hè, wat is dat toch lastig te onthouden – er *pico bello* uit moet zien?

Ze hoeft niet te vissen naar het antwoord, want Gé vertelt het al voor Desi de kapmantel vastgemaakt heeft.

‘Ik laat nieuwe foto’s maken voor de website van *Met Liefde gemaakt*, vooral van de opgeknapte workshopruimte,’ vertelt ze. *Wurksjopruimte*. Gé heeft een prachtig, oud pand in een van de zijstraatjes van de Hoofdstraat, de winkelstraat van Twentfort, omgetoverd tot een heerlijk grote hobbywinkel plus een aparte ruimte waarin ze met enige regelmaat workshops geeft of laat geven. Ook wil ze die ruimte gaan verhuren voor vergaderingen of bijeenkomsten. Gé woont zelf op de bovenverdiepingen van het pand, weet Desi. Ze glimlacht en kijkt Gé via de spiegel aan.

‘Wat mag er gebeuren?’ vraagt ze vriendelijk.

‘Dat weet ik niet precies,’ aarzelt Gé. ‘Weet je, ik bekeek laatst zelf eens de foto’s op de site. Die staan er al meer dan vijf jaar op. O, wat een oude kop had ik toen al, wil je dat wel geloven?’

‘Eerlijk gezegd? Nee,’ zegt Desi. ‘Je ziet er nog zo jong uit.’

‘Kijk maar eens op de site,’ zegt Gé. ‘Dan snap je me wel. Maar dat moet je wel snel doen, anders staan de nieuwe foto’s erop. Dat wil ik zo snel mogelijk geregeld hebben. Weg met die verschrikkelijke foto’s! Wat ik dus wil, is dat mijn haar netjes in een vlot en vooral niet oubollig kapsel zit. Nou ja, voor dat laatste hoef ik bij jou niet bang te zijn. Doe maar gewoon iets wat me flatteert op de foto’s.’

Desi tikt nadenkend met de kam tegen haar kin terwijl ze Gé opneemt. ‘Mag ik het een beetje bijknippen?’

‘Ik zou het er áfknippen,’ reageert Gé bijdehand. ‘Maar ja, dat mag. De fotograaf komt om elf uur, dus ik heb de tijd. Maak er maar wat moois van.’ Ze gaat rechtop in de kappersstoel zitten en babbelt over de tuin achter de winkel die nu zoveel aardbeien en bessen oplevert. Ze wil er jam van koken. ‘Dan doe ik ze in die ieniemienie jampotjes met zo’n geruit deksel, weet je wel? Of in kleine weckpotjes, dat is ook leuk.’

Desi knikt. ‘O, ik hou van zulke schattige jammetjes. Ze zijn zo leuk als klein cadeautje of bij een picknick. Ze zullen de winkel uit vliegen,’ voorspelt ze.

‘Jij snapt het,’ zegt Gé voldaan. Ze leunt gaandeweg wat meer achterover in de stoel.

Veel klanten doen dat. Ze voelen zich op hun gemak en ontspannen zich onder Desi’s vaardige kappershanden. Zelf heeft Desi geen uren de tijd voor Gé, maar dat hoeft ze niet te zeggen. De eerste afgeknipte haren vallen net op de grond als er een klant binnenkomt. Haar eerste afspraak van vandaag.

‘Hallo, Ria,’ groet ze vriendelijk. ‘Ik ben nog heel even bezig, als je het niet erg vindt?’

‘Nee, hoor,’ zegt Ria gemoedelijk. ‘Doe maar rustig aan. Ik heb de tijd.’

Ze wist dat Ria zoiets zou zeggen, daarom kan ze Gé nu ook eerst aan een opgekalefaterd kapsel helpen.

‘Je weet waar de koffie staat,’ zegt ze.

‘Zeker,’ lacht Ria. ‘Jullie ook?’

‘Gezellig,’ geniet Gé, en Desi bedenkt dat een kapsalon als de hare meestal meer is dan alleen een plaats waar je je haren laat knippen. Klanten komen vaak al bijtijds en soms blijven ze ook na het knippen nog even zitten voor een kop koffie of thee. Zo hoort ze de nodige nieuwtjes en roddels voorbijkomen, en vaak is ze als een van de eersten op de hoogte van bijzondere gebeurtenissen in Twentfort.

Vandaag hoort ze alles over de steekvlam uit de barbecue van de burens van Ria. ‘Tja, dan moeten ze er maar geen spiritus op gooien. Gelukkig is er niets ergs gebeurd,’ had Ria laconiek gezegd. Het zoontje van de slager is uit een boom gevallen en heeft zijn arm gebroken. Het leegstaande appartement aan De Veste lijkt eindelijk bewoond te zijn, maar niemand heeft nog kennisgemaakt met de bewoner of bewoners. Waarschijnlijk is het een vrouw alleen, vertelde Christian toen hij een pakketje met nieuwe inktpatronen voor de printer kwam afleveren en even bleef hangen voor een bekertje koffie. Een beetje een schuchter typetje, was zijn indruk toen hij daar eerder die dag een pakketje afleverde. Ze zou het waarschijnlijk snel genoeg zien. Tenslotte zit Salon Desi aan de winkelstraat en dus zal die onbekende dame best eens voorbijkomen.

‘Verder ben ik niet nieuwsgierig,’ grinnikt ze bij zichzelf terwijl ze de bezem wegzet en een bekertje thee pakt. Over drie kwartier is het alweer sluitingstijd. Ze heeft voor vandaag geen afspraken meer staan en klanten komen er zo vlak voor tijd meestal ook niet meer. Nippend van het hete vocht gaat ze voor het grote raam staan en kijkt naar buiten. In de winkelstraat is altijd wel iets te beleven. In de bibliotheek schuin aan de overkant gaan de lichten al uit.

Ze steekt haar hand op naar dominee Tim die gehaast voorbijkomt, maar nooit vergeet even een blik naar binnen te werpen. Zijn haar deint mee met zijn voetstappen, ziet ze. Grote kans dat hij vrijdag of zaterdag een afspraak heeft staan bij Ahmed. Het is in elk geval hard nodig. Wacht, ze kijkt het gelijk even na in de computer.

Er staat geen afspraak gepland, ook voor de vrijdag en zaterdag erna niet. Hm, ze zal hem maar even appen dat het wel weer tijd wordt. Dat heeft ze wel vaker gedaan. Als hij een vrouw had, zou die hem vast regelmatig naar de kapper sturen. Aangezien hij die niet heeft en blijkbaar zelf ook niet altijd in de gaten heeft dat het hoog tijd wordt om in de kappersstoel plaats te nemen, appt ze

hem af en toe om hem eraan te herinneren.

De winkelbel rinkelt en ze kijkt op van haar telefoon. 'Ah,' lacht ze. 'Ik wilde je net appen, Tim.'

Tim lacht en haalt zijn hand door zijn haren en raakt daarna zijn baardje aan. 'Ik bedacht ineens dat het wel weer tijd was voor een knipbeurtje. Heeft Ahmed vrijdag nog een plekje vrij?' Hij pakt zijn telefoon en opent zijn agenda.

'Even kijken... Om halftwaalf en om drie uur.' Vragend kijkt ze hem aan.

'Doe maar halftwaalf,' zegt hij.

'Staat genoteerd.'

'Top, dank je wel. Tot vrijdag, fijne avond!' Met grote stappen loopt hij naar buiten.

'Fijne avond,' roept ze hem na. Nu ze bij de computer staat, kan ze wel gelijk even haar mail checken.

'Hèhè, eindelijk,' mompelt ze als ze ziet dat de proefbestelling van een nieuw soort haarkleuring morgen bezorgd zal worden.

Tot haar verbazing rinkelt de winkelbel alweer.

'Hallo Jack, problemen?' vraagt ze als ze de man in politie-uniform ziet.

'Yep,' lacht hij. 'En jij kunt ze oplossen.'

'Je wilt een afspraak maken,' begrijpt ze.

'Ja, tenzij je nu tijd hebt?'

Ze kijkt op de klok. Jack draagt zijn haar heel kort. Tondeuse-werk. Dat neemt niet zoveel tijd in beslag.

'Ja, hoor,' zegt ze dan ook en ze wijst op de kappersstoel. 'Nog wat loos in ons mooie stadje?' vraagt ze terwijl de tondeuse zomend haar werk doet.

Jack lacht. 'Ik denk dat je haast beter op de hoogte bent dan ik.'

'Steekvlam, gebroken arm, nieuwe vrouw in De Veste,' somt Desi op.

'Zie je wel? Dan mis je alleen nog het weggelopen hondje van meneer Gorter.'

‘Ach, nee toch? Is Vikkie weggelopen?’ zegt Desi. Ze ziet de lange, magere meneer Gorter voor zich, hoe hij in zijn hardblauwe jas achter zijn rode rollator aan schuifelt met Vikkie aan de gele uitlooptlijn. Ze hoort zijn krakende stem gniffelend zeggen: ‘Ja meid, ik zeg maar zo, je moet zelf kleur aanbrengen in het leven. Daarom ben ik schil-der geworden.’ Maar nu is Vikkie dus weg. Arme meneer Gorter.

‘Het beestje is nog niet gevonden?’

Jack schudt zijn hoofd. Snel trekt ze de tondeuse weg.

‘O, sorry, dat was niet handig. Nee, Vikkie is nog spoorloos.’

‘Hoe is het gebeurd?’

‘Waarschijnlijk heeft de hulp vanochtend de voordeur niet goed in het slot gedaan. Die stond tenminste op een kier toen meneer Gorter het beestje miste. Zo’n scharminkeltje als Vikkie past daar dan wel door.’

‘Ik zal naar haar uitkijken,’ belooft ze. ‘Zal ik wat posters maken om hier en daar op te hangen?’

‘Dat is best een goed idee. Overleg dat maar even met meneer Gorter als je wilt. De aandacht zal hem in elk geval goeddoen. Hij is ontroostbaar.’

‘Dat snap ik,’ zegt ze. ‘Wat sneu!’

Als Jack tevreden met zijn kapsel de deur uit is gegaan, veegt Desi vlug de vloer weer aan en ze begint de salon af te sluiten. Op de valreep gaat de deur weer open.

‘Kan het nog?’ vraagt een zachte stem.

‘Dat ligt eraan wat je wilt,’ reageert Desi laconiek op de tengere vrouw met het halflange donkerblonde haar. Ze kan zich niet herinneren haar eerder gezien te hebben.

‘Ben jij soms de nieuwste inwoner van ons mooie Twentfort?’ informeert ze met de directheid die haar eigen is.

‘Eh ja, dat zou weleens kunnen,’ reageert de vrouw terughoudend.

Met uitgestoken hand loopt Desi naar haar toe. ‘Welkom in Twentfort dan! Ik ben Desiree Richter, Desi voor vrienden. Dat

zijn alle Twentforters,' voegt ze er met een brede verklarende armzwaai aan toe.

'Dank je wel. Ik ben Amber. Ik wilde graag een afspraak maken.'

'Amber, leuke naam. Wat wilde je laten doen? Wassen en knippen of...'

Amber gaat met haar hand naar haar haar. Grappig dat zoveel mensen dat doen zodra ze het over hun kapsel hebben, denkt Desi vluchtig.

'Eigenlijk wil ik een heel ander kapsel,' zegt Amber wat aarzelend. 'Misschien een bob...'

Desi hoort de vraag in haar woorden. Ze houdt haar hoofd scheef en neemt haar toekomstige klant goed op. 'Je wilt eens iets heel anders met je haar, maar je weet eigenlijk nog niet goed wat?' vat ze voorzichtig samen.

'Precies!' reageert Amber.

'Een bob is inderdaad heel wat anders dan je nu hebt,' lacht Desi. 'Dat klopt, maar mag ik je een voorstel doen?'

'Jawel...'

'Wacht, ga eens even hier zitten.'

Amber gaat in de kappersstoel zitten die Desi haar wijst. Desi gaat achter haar staan en kamt Ambers haren in een model en zet er een paar klemmetjes in. 'Kijk, vind je dit niet wat? Een beetje asymmetrisch en in laagjes. Voor het zomerse gevoel misschien nog wat highlights erin?'

'Mmm, ja, dat is wel mooier dan een bob, geloof ik. Het is in elk geval heel wat anders dan wat ik nu heb. Wat zou dat kosten?'

Desi noemt het bedrag en voegt eraan toe: 'Plus een kortingsbon voor de volgende keer, omdat je een nieuwe klant bent.'

'En hopelijk blijft,' grinnikt Amber ineens.

'Precies,' lacht Desi. Best een leuke meid, denkt ze bij zichzelf. Ze moet waarschijnlijk alleen even loskomen. Als dat in Twentfort niet lukt, dan lukt het nergens. Daar is Desi vast van overtuigd.

'Doe maar,' knikt Amber intussen. 'Wanneer zou het kunnen?'

Desi kijkt in de agenda. ‘Overmorgen om twee uur?’

‘Dat is prima. Tot dan.’

‘Tot dan.’

Zo! Nu heeft zij eens een nieuwtje dat ze morgen uit de eerste hand aan haar klanten kan vertellen. De onbekende vrouw heet dus Amber. Achternaam vooralsnog onbekend, bedenkt Desi, terwijl zijzelf zich wel met voor- en achternaam voorstelde. Het maakt ook niet uit. In Twentfort worden er maar weinig achternamen gebruikt. Meneer Gorter blijft weliswaar meneer Gorter, maar ook mevrouw De Liefde wil bij haar voornaam genoemd worden.

Ze gaat de trap op naar haar woonruimte boven de kapsalon, waar ze een ovenschotel in de oven schuift. Ze houdt van ovenschotels, ze zijn lekker en makkelijk, omdat ze ze van tevoren kan klaarmaken.

Na het eten wandelt ze op haar gemak naar meneer Gorter. Ze hoopt dat hij en Vikkie intussen alweer met elkaar zijn herenigd, maar als ze daar aankomt, blijkt dat helaas niet het geval te zijn.

‘Niemand heeft haar ook zelfs maar gezien,’ treurt meneer Gorter.

Als ze voorstelt in heel Twentfort gezocht-posters op te hangen, grijpt hij haar arm. ‘Je bent de beste,’ zegt hij.

‘Nouuu, dat valt wel mee, hoor,’ lacht ze. ‘Hebt u een duidelijke foto van Vikkie?’

Meneer Gorter heeft er wel honderd op zijn telefoon.

Samen kiezen ze er twee uit. ‘Ik ga er vanavond mee aan de slag en hang er morgen voor de salon opengaats vast wat in de buurt op.’

‘Misschien willen klanten dat ook wel voor je doen,’ oppert meneer Gorter.

‘O ja, vast wel. Slim!’ knikt Desi. Twentfort is niet zo groot, maar als ze overal zelf posters neer moet hangen, is ze er toch wel een flink poosje mee zoet. Dat heeft ze er best voor over, maar gedeelde moeite is halve moeite... of zoiets.

Als er maar niets met Vikkie is gebeurd! Het zou een zware slag zijn voor meneer Gorter, amper een halfjaar na het overlijden van zijn vrouw.

Desi's gedachten gaan terug naar Moppie, de cavia die ze vroeger thuis hadden. Op een ochtend lag het beestje dood in zijn kooi. Niet zo raar, want zo oud worden cavia's niet. Dat weet ze nu. Toen wist ze dat nog niet. Bovendien, wat had het uitgemaakt als ze dat zou hebben geweten? Het verdriet zou er niet minder door zijn geweest.

'Ach, kind,' had haar moeder alleen gezucht. 'Zo gaat het nu eenmaal met huisdieren. Het is maar een cavia, hoor.' Voor haar was Moppie niet 'maar een cavia'.

Toen ze die middag uit school kwam, was de kooi weg en leek het alsof Moppie er nooit geweest was. Niemand zag haar verdriet. Ze heeft nooit meer over de cavia gepraat. Ze heeft ook nooit meer een huisdier gewild. Zelfs de bak met garnaltjes heeft ze niet van haar broer willen overnemen toen hij ze zat was. Gelukkig wilde een van zijn vrienden ze juist erg graag hebben.

In het licht van de aangeflopte lamp bij de achteringang van de kapsalon en haar woning daarboven zoekt ze de juiste sleutel om de deur te openen. Even later zit ze met een kop kamillethee achter de computer. GEZOCHT, typt ze met grote letters.

Ze begint een nieuw leven, maar al snel spelen er oude geheimen op...

Kimberly is op de vlucht voor John, de man die haar in zijn macht had. Ooit was ze dolverliefd op deze bekende Nederlander, maar nu kan ze niet anders dan hopen dat ze onvindbaar is voor hem. Ze begint onder een andere naam een nieuw leven in Twentfort, een klein plaatsje waar ze niemand kent. Al snel vindt ze daar een baan bij een callcenter en raakt ze bevriend met kapster Desi en wijkagent Jack. Maar haar verleden met John houdt ze angstvallig voor hen verborgen.

Als Jack interesse in haar toont, weet Kimberly niet of ze het wel aandurft om hem te vertrouwen en een relatie met hem aan te gaan. Bovendien is ze vastbesloten te voorkomen dat John haar opspoort, zelfs als dat betekent dat ze daarmee haar kans op een nieuwe liefde op het spel zet.

Simone Foekens durft in *Mijn leven na jou* grote thema's aan te snijden. Haar rijke schrijfstijl maakt dit boek tot een invoelend verhaal over liefde, veerkracht en opnieuw beginnen. Eerder verschenen van haar onder andere de romans *Winst voor het leven* en *Familiehuis aan zee*.



ISBN 978 90 2055 488 5 NUR 344



9 789020 554885 >

www.romanserie.nl

Romanserie